

РЕШЕНИЕ

№ 13509

гр. София, 31.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 05.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **4072** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 204 от АПК вр. чл. 284 вр. чл. 3 от Закон за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/.
Образувано във връзка с Решение № 2808/25.04.2023 г., постановено по административно дело № 2510/2023 г. по описа на АССГ, с което е отменено Решение № 433/26.01.2023 г., постановено по административно дело № 939/2021 г. по описа на АССГ и делото върнато на друг състав на АССГ със задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона.
С отмененото Решение № 433/26.01.2023 г., постановено по административно дело № 939/2021 г. по описа на АССГ е уважена частично предявена от Х. А. К. искова претенция срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ и Затворническо общежитие К., за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 30 000 лв., за които се твърди, че са възникнали в резултат на действия и бездействия на служители на затворническата администрация. С отмененото решение на ищеца е присъдено обезщетение за причинени неимуществени вреди в размер на 800.00 лв., като искът за горницата над тази сума до претендирания размер от 30 000.00 лв. е отхвърлен като неоснователен и недоказан.
С отменителното Решение № 2808/25.04.2023 г., постановено по административно дело № 2510/2023 г. по описа на АССГ, при новото разглеждане на делото са дадени задължителни указания за назначаване на съдебно медицинска експертиза с цел установяване датат на настъпване на твърдяното травматично увреждане, неговите симптоми, необходимостта от провеждане на лечение, периодът на възстановяване и

способността на лицето да полага труд.

С исковата молба, депозирана от Х. А. К., ЕГН [ЕГН], срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, е предявен иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 30 000 лв., възникнали в резултат на действия и бездействия на служители на затворническата администрация, за периода от 08.06.2019 г. до момента на предявяване на иска. Претендира се присъждане на законна лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска до окончателното плащане.

В исковата молба, уточнена с молби от 09.04.2021 г. и от 31.05.2021 г., се посочва, че през 2019 г. на ищеца е била нанесена средна телесна повреда от лишения от свобода Н. К., в резултат на която е получил фрактура на носа. Твърди се, че във връзка с инцидента, служители на ответника са отправяли заплахи към К. и многократно са му отказвали да приемат негови жалби за нанесения му побой. Отказани му били и прегледи в болницата на затвора С.. Описаните действия на ответника са причинили на ищеца негативни емоции, стрес, уплаха, загуба на вяра в институцията на ЗО К., влошен сън и кошмари, страх от следващ побой и от последствията, ако се бори, за да защити правата си. Претендира разноски, включително адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 във вр. с чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА.

В съдебно заседание ищецът, редовно призован, не се явява и не се представлява. В писмено становище процесуалният му представител поддържа предявения иск. Претендира разноски.

Ответникът – Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, чрез процесуален представител юрк. Д., изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Административен съд София град, I отделение, 18-ти състав, след като се запозна с приетите по делото доказателства и становищата на страните, намира за установено следното, от фактическа страна:

От докладна записка рег. № 799/06.07.2021 г., изготвена от ИСДВР на 05 група в ЗОЗТ К., се установява, че в периода от 12.03.2018 г. до 06.08.2020 г., Х. А. К. е изтърпявал наказание лишаване от свобода, в размер на 3 г., в ЗО „К.“, по НОХД № 1302/2010 г. по описа на СРС. Считано от 06.08.2020 г. К. изтърпява наказание от 5 години лишаване от свобода по НОХД № 2984/2016 г. по описа на СГС, което се изпълнява в същото затворническо общежитие.

Видно от молба вх. № 94-219/19.02.2020 г. на Министерство на здравеопазването, Х. К. е уведомил министъра на здравеопазването за нанесен му побой през м. май предходната година от друг лишен от свобода. Ищецът е настоявал министъра да се разпореди да бъде извършена медицинска експертиза, която да установи вида и начина на получаване на посочените травми, както и периода, в който са му били нанесени.

От писмо рег. № 3090/26.03.2020 г., на главния директор на ГД „ИН“ се установява, че при извършена проверка във връзка с посочената по-горе молба, е констатирано, че в Затвора – [населено място] за месец май 2019 г. няма данни лицето да има регистриран преглед или протокол за травматично увреждане, както и да е подавал сигнали в този период. Подобни данни се съдържат и в докладна записка рег. № 368/09.04.2020 г. на ИСДВР М..

С писмо изх. № 94-219/03.08.2020 г. заместник-министърът на здравеопазването е

препратил жалба от Х. К. до главния директор на ГД „ИН“, в която лишеният от свобода е поискал да му бъде извършена образна диагностика на травма, получена след побой.

С писмо рег. № 8139/17.08.2020 г. началник Отдел „СДВРП“ е информирал началника на затвора – [населено място], че в ГД „ИН“ е получена молба от л. св. Х. К., адресирана до Министерство на здравеопазването, с която лицето иска да бъде извършена образна диагностика на травма, получена след побой.

Видно от извършено образно изследване от 01.09.2020 г. при пациента К. е констатирана давностна фрактура на носни кости с лоша консолидация на фрагментите, последваща хиперблация на мукозата на носните проходи и пристена полипоидна формация на десен максиларен синус.

От докладна записка от 06.06.2021 г. на ИСДВР М., от началото на 2020 г. Х. К. депозирал неколкостранно жалби до ГД „ИН“, Министерство на здравеопазването, 5-то РУ СДВР и СРП, в които твърдял, че преди няколко месеца- в периода април/май 2019 г. е имал конфликт и физическа саморазправа с лишен от свобода в 8-ма група, вследствие на което имал травма на носа. През месец март 2020 г., по нареждане на началника на ЗО „К.“, инспектор М. и д-р А. направили проверка, при която установили, че в периода април/май 2019 г. не са налице данни за такъв проблем. В докладната записка е отбелязано, че при видими наранявания на лишените от свобода или подадени сигнали за такива, надзорно-охранителният състав следва да отрази данните писмено в докладна записка, а след преглед от лекар да се изготви протокол за травматичните увреждания. Сочи се също, че посочените от К. лишени от свобода, с които твърди, че е имал конфликти, са били разпитани от служители на 05 РУ СДВР. По делото не са ангажирани доказателства за сезиране от страна на ищеца на прокуратурата във връзка с твърдяното увреждане от м.май 2019г.

Видно от докладна записка от 05.07.2021 г. д-р А. – лекар, ординатор в ЗО К., е докладвал, че до началото на м. март 2019 г. Х. К. е посещавал ежеседмично лекарския кабинет за получаване на медикаменти за лечение на кръвно налягане. За времето от м. март 2019 г. до 03.04.2020 г. ищецът не е посещавал лекарския кабинет, като на 03.04.2020 г. се е оплакал от настинка и му е предписано лечение. На 28.08.2020 г., след завръщане от Затвора – [населено място], К. е посетил лекарския кабинет с оплакване от контузия на главата без видими белези. На 01.09.2020 г. в болницата при Затвора му е направена графия на носните кости. При последната е установена давностна фрактура, с лоша консолидация на фрагментите.

Видно от писмо изх. № 1215/30.09.2021 г., изготвено от ИСДВР С. до началника на Затвора – [населено място], за периода от началото на 2019 г. до 31.12.2020 г., Х. К. е подал две жалби до началника на ЗО „К.“, отразени в регистъра за жалби на лишените от свобода в ЗОЗТ „К.“, както и 49 броя писма, отразени в дневника за кореспонденция по чл.77 от ППЗИНЗС, до различни институции, съдържанието на които не подлежи на контрол.

В приложеното копие от здравен картон, поддържан от сектор „Медицинско обслужване в местата за лишаване от свобода“ към ГД „ИН“ е отбелязано, че на 28.08.2020 г., след завръщане от Затвора – [населено място], К. е съобщил за болки в главата от побой преди година и повече. Отбелязано е, че се изпраща за снимка на носа. Следва отбелязване за извършена на 01.09.2020 г. рентгенова снимка на носните кости.

В лист за преглед на пациент № 113009/11.08.2022 г., издаден от д-р Й., като основна

диагноза е посочена девиация на носната преграда. В анамнезата е посочено, че пациентът съобщава, че след нанесен побой през 2019 г., има нарушено носно дишане, като на преглед преди години било установено изкривяване на носна преграда. Обективно състояние: ПРС – проходими носни ходове вляво. Вдясно тежкостепенна девиация на носната преграда с конвекситет надясно, водеща до субтотална обструкция на носните ходове вдясно. Не са посочени данни за давност на фрактурата.

С докладна записка изх. № 1771/05.10.2022 г. ст. инспектор А. НГ в ЗОЗТ „К.“ е докладвал на началника на Затвора – [населено място], копия на тетрадките на 8, 9, 6 и 5 групи, в които се вписват лишените от свобода в ЗОЗТ „К.“, които желаят да бъдат прегледани от лекар. Приложени са и копия от дневниците за лишените от свобода, които са искали извеждане за консултация с медицинско лице в периода 2019 г. -2021 г. Видно от копието на тетрадката, в която се вписват лишените от свобода в ЗОЗТ „К.“, пост № 9, които желаят да бъдат прегледани от лекар, Х. К., е заявявал неколккратно желание за извършване на медицински преглед. Липсват доказателства дали и какви проблеми със здравето на лишения от свобода са констатирани.

Представеният препис от регистър на случаите на извеждане на л/с (задържани под стража) в лечебни заведения извън местата за лишаване от свобода е воден за време извън процесния период, а именно: от 16.01.2021 г. до 31.12.2021 г., поради което съдът приема това доказателство за неотнормимо към правния спор.

По делото е приложена преписка, касаеща проведеното разследване по повод жалба на ищеца за нанесена му от друг лишен от свобода телесна повреда на 31.01.2021 г. Видно от писмо на началник на 5-то РУ на СДВР / л.142/, досъдебното производство е прекратено с постановление на СРП. Изводите за недоказаност на престъпление по чл.129 НК са потвърдени и в Постановление на СГП / л.396/. С последното материалите, касаещи изнесените от ищеца сведения за упражнени спрямо него заплахи и изнудване от други лишени от свобода са отделени и изпратени на районна прокуратура, по компетентност.

По делото са разпитани свидетелите Б. И. С. и П. С. В..

Свидетелят С. заявява, че е настанен в ЗО „К.“ от 02.06.2012 г., а Х. К. познава от края на 2018 г. Знае, че ищецът е подавал жалби, но инспекторите идвали нередовно на работа и не събирали редовно изходящата кореспонденция на лишените от свобода. Заявява, че през лятото на 2019 г. К. е бил удрян сериозно от друг лишен от свобода, имал тежки охлузвания по лицето. Сочи, че от оплакванията на ищеца знае, че не е имало реакция от страна на администрацията.

Свидетелят В. заявява, че с Х. са пребивавали заедно в ЗО „К.“ около една година, но не си спомня дали ищецът е бил удрян и дали е пускал жалби.

По делото е приета съдебно-медицинска експертиза, изготвена от вещото лице д-р Д. М., заключението по която съдът кредитира като изчерпателно, компетентно и неоспорено от страните.

Видно от същото, извършената рентгенография на 01.09.2020 г. на ищеца Х. А. К. не може да даде точна информация за давността на фрактурата на носните кости. Периодът за възстановяване след подобна травма по принцип е около един месец, като след преминаването му лицето може да работи. От извършения преглед на лицето не може да се установи кога са настъпили изкривяването на носната преграда и липсата на проходимост на десен носов канал, тъй като от май 2019 г. до април 2024 г. са минали 5 години и има медицински данни от епикриза от II УНГ, УМБАЛ

Царица Й.- И. от 15.10.2021 г. от обективното състояние на Х. А. К., че носят е проходим.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Искът за присъждане на обезщетение е предявен от процесуално легитимирано лице, което твърди, че в периода от 08.06.2019 г. до настоящия момент търпи неимуществени вреди, в резултат на незаконосъобразни действия и бездействия от администрацията на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията", която е юридическо лице към Министерство на правосъдието, с териториални структури, включващи затворите - чл.12, ал.2 ЗИНЗС, респ. е надлежен ответник по чл.205 АПК вр. с чл.285, ал.1 от ЗИНЗС.

Материалноправната уредба на твърдяното право се съдържа в чл.284, ал. 1 ЗИНЗС, който предвижда, че държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3 ЗИНЗС, който забранява осъдените и задържаните под стража да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение.

Основателността на предявения иск предполага установяване наличието на следните материалноправни предпоставки: - акт, действие и/или бездействие на специализираните органи по изпълнение на наказанията, с които се нарушава чл. 3 от ЗИНЗС; - настъпила неимуществена вреда в правната сфера на ищеца в резултат на нарушението. Неимуществената вреда се предполага до доказване на противното по силата на оборимата презумпция, въведена с чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС.

Отговорността на държавата за причинените вреди по чл.284, ал.1 от ЗИНЗС е обективна и освобождава ищеца от тежестта да доказва вина на конкретно длъжностно лице. Обективният неин характер означава още, че държавата отговаря за вредите, причинени от нейните органи или длъжностни лица при изпълнение на административната дейност, които са последица от незаконосъобразните им актове, действия или бездействия, без значение дали са виновно причинени.

В чл.3 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи е прокламирано, че никой не може да бъде подлаган на мъчение, на жестоко, безчовечно или унижаващо отношение. По отношение на лицата, изтърпяващи наказание за извършени углавни престъпления, във вътрешното законодателство на страната това основно право е регламентирано с чл. 3, ал. 1 ЗИНЗС, съдържащ забрана осъдените да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение. Според втората алинея за нарушение на ал.1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, изразяващи се в липса на достатъчна жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност. Изброяването е неизчерпателно.

Ищецът обосновава исковата си претенция с твърдения за незаконосъобразни действия и бездействия на администрацията в ЗО „К.“, изразяващи се в това, че след като през м. май 2019 г. му е нанесен побой от друг лишен от свобода, служителите на ответника са бездействали и не са му позволили да подаде жалба и да се

освидетелства, като са възпрепятствали желанието му за преглед в болницата на Затвора – [населено място].

Както беше посочено, фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ с оглед твърденията на ищеца включва в кумулативна даденост: 1. наличие на административен акт от орган на ответника или действие или бездействие на негови длъжностни лица; 2. незаконосъобразност на административния акт, съответно действието или бездействието; 3. причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилия вредоносен резултат.

По делото е безспорно установено, че в периода от 12.03.2018 г. до 06.08.2020 г., Х. А. К. е изтърпявал наказание лишаване от свобода, в размер на 3 г., в ЗО „К.“, по НОХД № 1302/2010 г. по описа на СРС. Считано от 06.08.2020 г. К. изтърпява наказание от 5 години лишаване от свобода по НОХД № 2984/2016 г. по описа на СГС, което се изпълнява в същото затворническо общежитие., т.е. той се е намирал в специализирано заведение, намиращо се под прякото ръководство и контрол на ответника. Към момента ищецът е освободен от мястото за лишаване от свобода.

По отношение на това, дали е имало незаконосъобразни действия или бездействия на длъжностни лица или органи при ответника, съдът намира следното.

По силата на чл. 128, ал. 1 от ЗИНЗС, при изпълнение на наказанието лишаване от свобода се създават условия за опазване на физическото и психическото здраве на лишените от свобода. Следователно, дължимата административна дейност съставлява изпълнението на задължението по чл. 128, ал. 1 от ЗИНЗС за създаване на условия за опазване на физическото и психическото здраве и за медицинското обслужване на лишените от свобода лица съобразно Наредба № 2 от 22.03.2010 г. за условията и реда за медицинското обслужване в местата за лишаване от свобода.

За всеки лишен от свобода се създава медицинско досие, което съдържа информация и постоянно поддържани данни за здравословното му състояние. Медицинското обслужване на лишените от свобода се осъществява в медицински центрове и специализирани болници за активно лечение, разкрити към местата за лишаване от свобода по реда на чл. 5, ал. 1 от Закона за лечебните заведения.

Съгласно чл. 12 от Наредба № 2 от 22.03.2010 г. за условията и реда за медицинското обслужване в местата за лишаване от свобода, приемът в медицинския център се извършва по график, утвърден от началника на затвора или поправителния дом. Лишените от свобода, които желаят да посетят медицински специалист, се записват в специален дневник, който се съхранява при постовия надзирател. Прегледът се осъществява от медицинския специалист в срок до 24 часа от вписването.

Видно от отразеното в приложените по делото тетрадки за лишените от свобода в ЗОЗТ „К.“, желаещи медицински преглед, К. неколкратно се е записвал за преглед от лекар в периода от 03.06.2019 г. - 21.01.2020 г., но по делото не бяха ангажирани никакви доказателства, че същият се е оплаквал от травма на носа. За травматично увреждане на носа ищецът споменава едва в сигнала си от 19.02.2020 г. до Министъра на здравеопазването, след който администрацията на затвора своевременно се е сезирала и е бил назначен преглед от УНГ и образно изследване.

Както бе посочено по-горе, от докладна записка от М. М.- инсп. СДВР в Затвора [населено място], е извършена проверка по жалби на Х. А. К. по повод конфликт и физическа саморазправа през 2019 г. Във връзка с негови жалби по посочения повод, през март 2020 г., по нареждане на началника на ЗО „К.“, заедно с д-р Е. А., е извършена проверка, която е установила, че през периода, визиран в жалбите на ищеца, няма регистрирана докладна записка и протокол за травматични увреждания. От друга страна от цитираните по-горе доказателства – докладни записки, писма от 5-то РУ и постановление на СГП, се установява, че до датата на провеждане на рентгеновото изследване ищецът системно е имал вербални и невербални конфликти с други лишени от свобода, което е наложило неколкостранното му преместване в различни групи. В тази връзка съдът съобрази и това, че от показанията на свидетелите също не може да се установи наличието на твърдяното увреждане и бездействието на администрацията да осигури своевременна и надеждна медицинска помощ. Както бе посочено, свидетелят С. дава сведения за нанесен побой на ищеца през лятото на 2019г. / а не м.май/, както и че последният имал охлузвания по лицето. В показанията му липсва каквато и да е конкретика относно точно време на настъпване на увреждането, субективни оплаквания на ищеца за болки и дискомфорт в областта на носа, предприетите от него действия за търсене на медицинска помощ и поведението на служителите на ответника в тази връзка. Както С., така и другият свидетел, не заявяват споделени от ищеца негативни емоции, изразяващи се в стрес, уплаха, неспокоен сън и др.

При тези обстоятелства, независимо от установите обективни данни за наличие на фрактура на носа, съдът приема за недоказано твърдението на ищеца, че именно през м.май на 2019г. е претърпял травма от подобен характер, че е потърсил медицинска помощ в затвора [населено място] и че такава не му е оказана своевременно. Изложеното се потвърждава и от приетата по делото съдебно- медицинска експертиза, неоспорена от страните. Съгласно същата, извършената рентгенография на 01.09.2020 г. на ищеца Х. А. К. не може да даде точна информация за давността на фрактурата на носните кости. Следователно, предвид и сравнително краткия възстановителен период – около месец, фрактурата е възможно да е получена във всеки един момент от твърдения побой през месец май 2019 г. до извършената образна диагностика през месец септември 2020 г. В този смисъл, заявеното от ищеца травматично преживяване и съответно negliжирането на случая и бездействието от страна на затворническата администрация остават недоказани.

Предвид гореописаното, съдът приема, че не се доказва незаконосъобразно действие и/или бездействие на длъжностни лица от администрацията на ответника, което да е причинило претендираната неимуществена вреда. По делото безспорно се установи, че незабавно, след като е сезиран надлежно, административният орган е изпълнил задълженията си и е осигурил медицинска помощ на ищеца. В контекста на изложеното и като се съобрази отсъствието на доказателства в тази насока, не може да се направи извод ищецът да е претърпял твърдените в исковата молба негативни емоции, изразяващи се в стрес, уплаха, загуба на вяра в институцията на

затворническото общежитие, влошен сън, нощни кошмари или същият да е бил подлаган на унижително отношение, надхвърлящо неизбежното ниво на страдание, свързано със законното му лишаване от свобода. Напротив, на същия е оказване на изпълнена по стандарт и адекватна медицинска помощ. По повод депозираните жалби и сигнали също са предприемани навременни мерки- извършвани са множество проверки, провеждано е разследване от страна на прокуратурата.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че съгласно разпоредбата на чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС, настъпването на неимуществени вреди се предполага до доказване на противното, но за да е налице презумпция за настъпване на вреди, следва да са налице действия или бездействия, които да подлагат лишения от свобода на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение. Обезщетенията за неимуществени вреди се присъждат за конкретно претърпени физически, психически болки и неудобства, които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразните действия или бездействия на административния орган или длъжностни лица. Съгласно чл. 52 от ЗЗД, обезщетение за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието "справедливост" не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на редица конкретни, обективно съществуващи обстоятелства, имащи значение за правилното определяне на размера на обезщетението. Законът е категоричен, че размерът на обезщетението за неимуществени вреди се формира по справедливост по реда на чл. 52 от ЗЗД единствено от степента и характера на преживените болки и страдания от ищеца. В негова тежест е да докаже конкретните страдания, които да са в причинна връзка с действията/бездействията на длъжностни лица, което не бе сторено.

В съвкупността си, изложените фактически и правни доводи обуславят краен извод за недоказаност и неоснователност на предявения иск, поради което същият следва да се отхвърли. Предвид извода за неоснователност на главната претенция, неоснователна се явява и акцесорната такава за присъждане на лихва.

Предвид изхода на делото, претенцията на ищеца за присъждане на разноски се явява неоснователна.

В полза на ответника, на основание чл.286 ал.2 от ЗИНЗС, следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Мотивиран от гореизложените съображения и на основание чл. 203 от АПК, вр. чл. 285, ал. 1 от ЗИНЗС, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ предявеният на осн. чл. 284 ЗИНЗС иск от Х. А. К., ЕГН [ЕГН], срещу Главна Дирекция "Изпълнение на наказанията", [населено място], за присъждане на сумата от 10 000 (десет хиляди) лева, представляващи обезщетение за претърпени неимуществени вреди за периода от 08.06.2019 г. до момента на предявяване на иска, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на завеждане на иска, до окончателното и изплащане,

като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Х. А. К., ЕГН [ЕГН] да заплати на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ сумата от 100/сто/ лева –юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, пред тричленен състав на Административен съд – София град.